

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR**, se sídlem Orlická 4/2020, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 12. 2007, č. j. 10 Ca 224/2007 – 4,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajského soudu“) ze dne 3. 12. 2007, č. j. 10 Ca 224/2007 – 4 (dále jen „napadené usnesení“), kterým byla odmítnuta žaloba stěžovatele ze dne 27. 11. 2007, jíž se stěžovatel dovolával promlčení pojistného a penále vůči žalované. Dále se domáhal, aby krajský soud přikázal žalované uzavřít dohodu o nepromlčené části pohledávky, tj. o její splatnosti, a zastavení penalizace stěžovatele. V příloze svého podání stěžovatel vyzval krajský soud, aby již nepozměňoval obsah jeho návrhů. Kromě toho také požádal, aby krajský soud předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu, který by přikázal jeho případ k projednání „specializovanému pojišťovnickému senátu soudů.“

Napadeným usnesením krajského soudu byla tato žaloba stěžovatele odmítnuta. V odůvodnění usnesení krajský soud krátce zrekapituloval průběh řízení na základě předchozích podání stěžovatele a vyložil obsah jeho posledního žalobního podání. Krajský soud konstatoval, že návrh stěžovatele nebyl projednatelný ve správním soudnictví. Tento právní názor zdůvodnil tím, že o pojistném na veřejné zdravotní pojištění bylo rozhodnuto žalovanou, která je právnickou osobou, jíž bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejného zdravotního pojištění. Názorem žalované na případné promlčení pojistného se ve správním soudnictví proto lze zabývat pouze při přezkoumání rozhodnutí o pojistném v souladu s ustanovením § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud uvedl, že nemá jinou možnost, jak námitku promlčení přezkoumat, přičemž dále odkázal na zákonné vymezení pravomoci soudu ve správním soudnictví s tím, že tak, jak stěžovatel svůj návrh formuloval, nemůže být krajským soudem posouzen. Z těchto důvodů krajský soud v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. jeho žalobu odmítl.

Podle přiložené doručky bylo napadené usnesení doručeno stěžovateli dne 10. 12. 2007.

V kasační stížnosti podané k poštovní přepravě dne 3. 1. 2008, která byla adresována přímo Nejvyššímu správnímu soudu, stěžovatel uvedl, že se dovolává u Nejvyššího správního soudu ochrany proti krajskému soudu, protože protiprávně třikrát zmařil jeho žalobu ve věci určení rozsahu promlčené povinnosti z pojistného vůči žalované, a to konkrétně dvěma usneseními ze dne 12. 10. 2007 a 8. 11. 2007 a nakonec napadeným usnesením ze dne 3. 12. 2007 o věcné nepřislušnosti. Stěžovatel zejména namítá, že o všech jeho návrzích rozhodovala samosoudkyně V. Balejová, přestože podle jeho názoru zákon předpokládá v takové věci rozhodování v senátu. Dále stěžovatel zpochybňuje správnost postupu krajského soudu při doručování písemností žalované. Stěžovatel zdůvodňuje přípustnost své žaloby, kterou spatřuje ve skutečnosti, že mu bylo upřeno právo být účastníkem správního řízení o nezaplacení pojistného a penále a bylo mu vnucováno „nezákonně skryté promlčecí řízení při uchování penalizační kumulace“, což podle jeho názoru žalované nepřisluší. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že jeho návrh na zahájení řízení u krajského soudu byl dvakrát postoupen Městskému soudu v Praze. Ve druhém a třetím případě podle stěžovatele došlo ze strany krajského soudu ke změně návrhu, přičemž konkrétně v napadeném usnesení ze dne 3. 12. 2007 krajský soud považoval návrh stěžovatele za žalobu na určení, k jejímuž projednání není oprávněn. Zásadní pochybení spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud neuznal jeho návrh za předmět řízení a v napadeném usnesení ani neoznačil jiný příslušný soud či orgán, ani mu věc nepostoupil. Proto stěžovatel navrhl zrušení nejen napadeného usnesení, nýbrž i dvou předchozích usnesení ze dne 12. 10. 2007 a 8. 11. 2007, a požadoval zahájení řízení o věci samé.

Ke kasační stížnosti bylo dále Krajským soudem v Českých Budějovicích dosláno podání stěžovatele, ze dne 14. 4. 2008, v němž navrhuje „zahájit řízení na ochranu proti pokynům a donucování Všeobecné zdravotní pojišťovny“. Dne 9. 6. 2008 potom došlo Nejvyššímu správnímu soudu podání stěžovatele, z něhož vyplývá, že jeho podání ze dne 14. 4. 2008, založené ve spisu Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 10 Ca 224/2007, se týká řízení s odlišným předmětem sporu.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému usnesení přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud však shledal, že kasační stížnost byla podána opožděně.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. platí, že kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Osobě, která tvrdí, že o ní soud nesprávně vyslovil, že není osobou zúčastněnou na řízení, a osobě, která práva osoby zúčastněné na řízení uplatnila teprve po vydání napadeného rozhodnutí, běží lhůta k podání kasační stížnosti ode dne doručení rozhodnutí posledního z účastníků. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Podle obecných pravidel pro počítání lhůt obsažených v ustanovení § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. platí, že lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin.

Z originálu napadeného usnesení, přiložených doručenek, jakož i podacího razítka na poštovní obálce připojené ke kasační stížnosti je zřejmé, že tuto lhůtu stěžovatel nedodržel.

Napadené usnesení mu bylo doručeno dne 10. 12. 2007, přičemž lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala stěžovateli běžet následujícího dne, tj. 11. 12. 2007, a skončila by uplynutím dvou týdnů dne 24. 12. 2007. Jelikož však lhůta určená podle týdnů nemůže dle citovaných ustanovení s. ř. s. skončit ve svátek, byl posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den, tj. 27. 12. 2007. Pokud by kasační stížnost byla podána k poštovní přepravě nejpozději v tento den, byla by ještě podána včas. Z poštovního razítka na obálce přiložené ke kasační stížnosti je však patrné, že stěžovatel podal kasační stížnost k poštovní přepravě až dne 3. 1. 2008. Doručení napadeného usnesení ani okamžik podání kasační stížnosti k poštovní přepravě stěžovatel ani nikterak nezpochyboval. Z toho vyplývá, že zákonná lhůta pro podání kasační stížnosti nebyla v této věci dodržena a kasační stížnost byla tedy podána opožděně.

Dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. platí, že soud odmítne návrh, jestliže byl podán předčasně nebo opožděně. Toto pravidlo se dle ustanovení § 120 s. ř. s. použije podpůrně i pro řízení před Nejvyšším správním soudem. Jelikož byla kasační stížnost podána zjevně opožděně, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu, než ji v souladu s tímto ustanovením odmítnout.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu